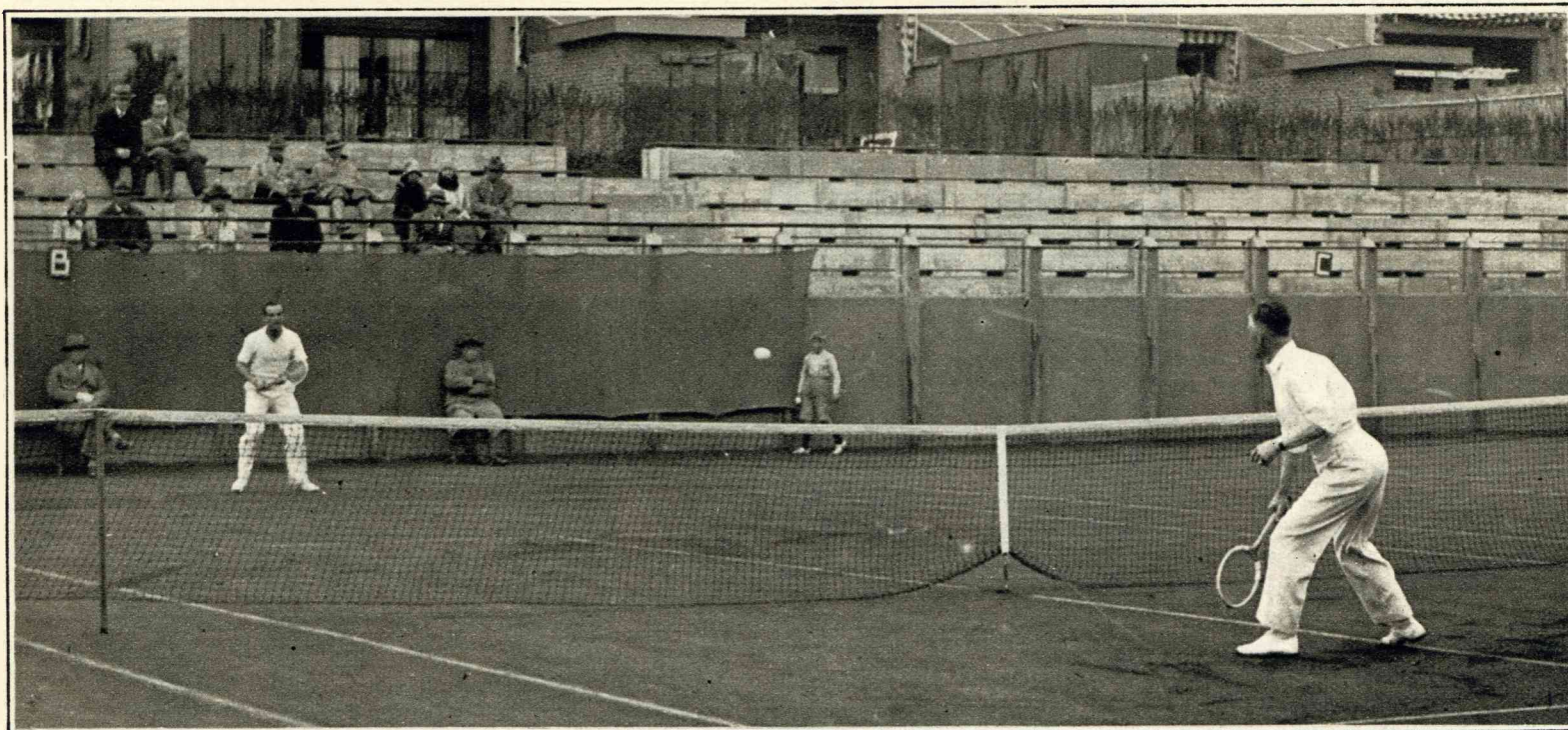

TENNISWEDSTRIJD NEDERLAND-EGYPTE. De wedstrijd tusschen Diemer Kool en Grandguillot (Egypte).

Sport in Egypte

DOOR TEO DE WITTE

Een interview met de ! Egyptische Tennisspelers

8° Celsius.

Op de M.E.T.S.-tribunes is hier en daar wat publiek neergedruppeld. Plaids, winterjassen, bontkragen, en één bloot hoofd.

We verkleumen, terwijl mr. Diemer Kool zich dood sjouwt tegen Grandguillot, die prachtig zijn fore-hand weet te benutten, ook in back-hand positie, en in vijf sets het eerste punt voor Egypte binnenhaalt.

Timmer slaagt er in, onder 'n bedekte lucht, na 'n 3-6 nederlaag, Wahid met 6-2, 6-1, 6-2 te slaan.

Regen dreigt. Minister Kan is nu blijkbaar het zitten al moe, en klimt tot boven op de hoge leege tribunes.

Zaterdag wat zon, maar de wind heeft het publiek thuis gehouden.

In 'n uiterst onevenwichtigen, hoewel spannenden, dat wil zeggen zenuwachtigen wedstrijd, grabbelen Timmer - Diemer Kool na 'n beslissende vierde set, die eindelijk op tennis leek, het hevig begeerde puntje binnen.

Neen, veel sport viel er niet te bewonderen.

Daarom zijn we de kilte ontvlucht, om na den wedstrijd in de heerlijk zondorstooftedde serre van het Grand Hotel gezellig te praten met de Egyptenaren, die ons vriendelijk op de thee hadden genoodigd.

Ik ben trotsch op m'n land!

Door de vreemdelingen hier heb ik het weer leeren waardeeren in een van z'n stevigste deugden: gezonde hartelijkheid.

Die kent niet de galanterie van het Zuiden, welke zich graag bepalen laat tot die galanterie; ze is gespeend van Oostersche wijdloopigheid; ze is gedrongen als onze wilgen en pittig als onze kaas.

Men had de bijna kinderlijke opgetogenheid onzer gasten moeten zien, toen ze ver-

telden van den heerlijken bollentocht, dien de voorzitter hun had aangeboden, van de charmante ontvangst te zijner huize in Noordwijk, waar de gastvrouw zoo aangenaam deel nam aan de ontvangst.

En toch werden ze nu dezen Zaterdagavond met rust gelaten. Neen, we dringen ons niet op. Zondagavond zou er wat gegeten worden, zou Holland officieel gastheer zijn. Nu liet men de spelers de gewenschte vrijheid om vroeg naar bed te gaan.

Van heel het Egyptische viertal was Wahid de eenige Egyptenaar van geboorte. Grandguillot is 'n advokaat van Fransche origine, de anderen zijn werkzaam in de katoen. Wel hebben ze Egypte voor dezen tocht nooit verlaten, maar bepaald inlanders kunnen het niet genoemd worden.

Daaronder verstaat men eigenlijk de Arabieren, die zich echter wel degelijk met tennis bezig houden, doch meest als beroepsspelers. Zoo kent Egypte 'n professional: Badawi, die op de trainings-wedstrijden Campbell, den Ierschen Davis-cup-speler, of Morpurgo, of de twee Grieksche vertegenwoordigers van het Davis Cup-equippe, die toevallig allen in Egypte werkzaam zijn, in een paar sets tot zijn minderen maakt.

Eénmaal per jaar organiseert men in Alexandrië of Cairo 'n specialen wedstrijd, waarin genoemde professionals tegen elkander uitkomen. De tamelijk hooge entree wordt door het publiek gaarne geofferd, wijl ze ten goede komt aan de uitvoerenden.

De amateurs hebben het heel wat zwaarder.

De officieele bond bestaat slechts twee jaar. Hoewel de voorzitter, Sir Reginald Patterson, die ook aanwezig was, en ons verslag over Helen Wills grappig-handig in het Engelsch wist over te zetten, zich met hart en ziel aan de organisatie geeft en door de overigen uitbundig als haar ruggesteun werd geprezen, is de baby de moeilijke jaren der kinderziekten nog niet door.

Zooals overal elders gaat de belangstelling der massa naar voetbal. Toch weet men wel publiek naar de tenniswedstrijden te krijgen. Tot onze groote verwondering vernamen we, dat het daar even kalm is als in Den Haag. En dat voor Egypte!

„Yes. En de reden is niet ver te zoeken. Wij zijn een toeristenland, en onze menschen zelf hebben bijna allemaal Europa bezocht. Er heerscht dus 'n Europeesche sfeer op dergelijke ontmoetingen.”

„Heeft U veel gelegenheid om te trainen?”

„No. no. 's Middags van twaalf tot half drie, tusschen kantoortijd. Daar moet dan lunchtijd en verkleeden af. Wel spelen we het heele jaar door.”

„Op welke leest is uw sportwereld geschoeid?”

„Geheel en al Engelsch. We hebben in iedere stad 'n Sporting Club. Voor zeven pond zijn we lid voor de voetbalvelden, tennis courts, zwembassins, golfinks, renbanen. Ieder zorgt steeds voor eigen ballen en rackets. Als we naar 'n andere stad gaan, moeten we reis- en verblijfkosten zelf vergoeden. Ook de rackets. Dat is vooral 'n dure liefhebberij, daar je er gauw 'n twaalf per jaar noodig hebt, die je voor 'n krats van de hand moet doen.”